

Sygn. akt IV KK 280/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Rafał Malarski

Protokolant Małgorzata Gierczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry,

w sprawie **G. K. i W. K.**

skazanych z art. 271 § 1 i 3 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 listopada 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Okręgowego w K. na niekorzyść skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 19 czerwca 2017 r., sygn. akt XVI K (...),

**uchyla pkt 3 i 8 zaskarżonego wyroku i sprawę w tym zakresie
przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego
rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2017 r., sygn. akt XVI K (...), Sąd Okręgowy w K.:

- na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 44 § 1 pkt 1 i § 5 k.k.s. umorzył postępowanie karne wobec G.K., oskarżonego o czyn z art. 56 § 2 k.k.s., art. 62 § 2a k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. (pkt VII wyroku);
- uznał oskarżonego G.K. za winnego popełnienia w okresie od dnia 18 grudnia 2003 r. do dnia 29 grudnia 2006 r. czynu z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. i na podstawie art. 273 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i 500 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 złotych (pkt VIII wyroku);
- uznał oskarżonego G.K. za winnego czynu z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1.500 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 złotych (pkt IX wyroku);
- uznał G.K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i 1.000 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 złotych (pkt X wyroku);
- na mocy art. 8 § 2 k.k.s. ustalił, że kara pozbawienia wolności i kara grzywny orzeczone wobec oskarżonego w pkt X wyroku nie podlegają wykonaniu (pkt XI wyroku);
- uznał oskarżonego G.K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1.500 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 złotych (pkt XII wyroku);
- uznał oskarżonego G.K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności (pkt XIII wyroku);

- na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu G.K. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i 2.000 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 złotych (pkt XIV wyroku);
- na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności zawiesił na okres próby lat 5 (pkt XV wyroku);
- na podstawie art. 63 § 3 k.k. zaliczył oskarżonemu G.K. na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt XVI wyroku);
- na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 44 § 1 pkt 1 i § 5 k.k.s. umorzył postępowanie karne wobec W.K., oskarżonego o czyn z art. 56 § 2 k.k.s., art. 62 § 2a k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. (pkt XVII wyroku);
- uznał oskarżonego W.K. za winnego popełnienia w okresie od dnia 18 grudnia 2003 r. do dnia 30 listopada 2006 r. czynu z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na podstawie art. 273 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i 500 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 złotych (pkt XVIII wyroku);
- uznał oskarżonego W.K. za winnego czynu z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz 500 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 złotych (pkt XIX wyroku);
- uznał W.K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i 500 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 złotych (pkt XX wyroku);
- na mocy art. 8 § 2 k.k.s. ustalił, że kara pozbawienia wolności i kara grzywny orzeczone wobec oskarżonego w pkt XX wyroku nie podlegają wykonaniu (pkt XXI wyroku);

- na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu W.K. karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 750 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 złotych (pkt XXII wyroku);
- na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności zawiesił na okres próby lat 5 (pkt XXIII wyroku).

Opisany wyrok został zaskarżony m.in. apelacjami obrońców oskarżonych G.K. i W.K.. Prokurator nie zaskarżył orzeczenia Sądu pierwszej instancji.

Po rozpoznaniu wywiedzionych apelacji, Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa [...], zmienił orzeczenie Sądu pierwszej instancji m.in. w ten sposób, że:

- uchylił punkt VIII zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec G.K. oskarżonego o czyn z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., opisany w punkcie VIII części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia i w tym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa (pkt 3 wyroku);
- uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny zawarte w pkt XIV zaskarżonego wyroku, warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności zawarte w pkt XV oraz zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie zawarte w pkt XVI (pkt 4 wyroku);
- na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu G.K. nową karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i 1.500 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 złotych (pkt 5 wyroku);
- na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej nowej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat (pkt 6 wyroku);
- na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet nowej kary łącznej grzywny (pkt 7 wyroku);
- uchylił punkt XVIII zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec W.K. oskarżonego o czyn z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., opisany w punkcie

XVIII części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia i w tym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa (pkt 8 wyroku);

- uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny zawarte w pkt XXII zaskarżonego wyroku i warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności zawarte w pkt XXIII wyroku (pkt 9 wyroku);

- na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie pozbawienia wolności orzeczonej wobec W.K. za czyn z pkt XIX zaskarżonego wyroku na okres próby wynoszący 5 lat (pkt 10 wyroku).

W pozostałym zakresie Sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w odniesieniu do obu oskarżonych.

We wniesionej na niekorzyść skazanych G.K. i W.K. kasacji, prokurator Prokuratury Okręgowej w K., zaskarżył wyrok Sądu odwoławczego w całości, tj. punkty 3, 4, 5, 6 i 7 odnośnie do G.K. oraz punkty 8, 9 i 10 odnośnie do W.K. i zarzucił:

„1. rażące naruszenie prawa karnego materialnego poprzez obrazę art.102 k.k. w brzmieniu nadanym mu Ustawą z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie Ustawy - Kodeks karny, obowiązującego od dnia 2 marca 2016 r. poprzez bezzasadne odstępianie od jego zastosowania odnośnie czynów z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przypisanych oskarżonym G.K. i W.K. wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 czerwca 2017 r., sygn. akt XVI K [...] w konsekwencji niesłuszne przyjęcie ustania karalności tych przestępstw;

2. rażące naruszenie prawa karnego procesowego, które niewątpliwie miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to przepisu art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez wyrażenie błędnego poglądu, że w odniesieniu do zarzucanych oskarżonym G.K. i W.K. czynów z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zaistniała ujemna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności czynu zabronionego, podczas gdy dotychczas karalność tych czynów nie ustała z uwagi na objęcie ich nowelizacją kodeksu karnego obowiązującą od dnia 2 marca 2016 r. w zakresie wydłużonych terminów przedawnienia karalności czynów zabronionych ponieważ czyny te nie uległy przedawnieniu przed wejściem w życie tejże nowelizacji;

3. rażące naruszenie prawa karnego procesowego, które niewątpliwie miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to przepisu art. 457 § 3 k.p.k., polegające na sporządzeniu uzasadnienia wyroku Sądu II instancji w sposób nie odpowiadający wymogom określonym w tym przepisie poprzez brak całościowego, wyczerpującego i logicznego ustosunkowania się do decyzji o umorzeniu postępowania karnego wobec oskarżonych G.K. i W.K. o przestępstwo z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. - z uwagi na przedawnienie karalności czynu zabronionego, ograniczając się w tym zakresie do jednego zdania, tj. iż czyny te uległy przedawnieniu, podobnie, jak w przypadku oskarżonego S.K., co do którego umorzono już postępowanie karne w pkt II wyroku Sądu Okręgowego w K., nie precyzując w żaden sposób w jakiej dacie miałyby nastąpić przedawnienie karalności w/w czynów wobec oskarżonych G.K. i W.K., ani w żaden sposób nie odnosząc się do kwestii terminów przedawnienia wskazanych w nowelizacji kodeksu karnego obowiązującej od dnia 2 marca 2016 r.”

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]. w zaskarżonej części odnośnie oskarżonych G.K. i W.K. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W toku rozprawy kasacyjnej prokurator oświadczył, że zakres zaskarżenia związany jest jedynie z rozstrzygnięciami zawartymi w pkt 3 i 8 wyroku Sądu Apelacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona na niekorzyść oskarżonych G.K. i W.K. okazała się zasadna, choć nie wszystkie podniesione w niej zarzuty uznać można za trafne, a nadto, wskazany w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zakres zaskarżenia „w całości” nie odpowiada treści podniesionego zarzutu i w rzeczywistości, co trafnie zauważono w trakcie rozprawy kasacyjnej, ogranicza się do rozstrzygnięć zawartych w pkt 3 i 8 wyroku Sądu odwoławczego. Jest przecież oczywiste, że rozstrzygnięcia o uchyleniu poprzednich kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny były, wynikającą z mocy prawa, konsekwencją umorzenia postępowania, co do czynów przypisanych skazanym w pkt VIII i XVIII wyroku Sądu pierwszej instancji. Zarzut kasacyjny koncentruje się wyłącznie na kwestii trafności uznania,

że doszło do przedawnienia karalności tych czynów i nie odnosi się zupełnie do zagadnień związanych z wymiarem nowych kar łącznych, warunkowym zawieszeniem wykonania kar łącznych pozbawienia wolności, czy zaliczeniem okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary łącznej grzywny.

Odnosząc się do zarzutów kasacyjnych zauważyć należy, że zarzut zawarty w pkt 2 dotyczy zastosowania prawa procesowego, będącego konsekwencją uznania, że w rozważanym zakresie doszło do przedawnienia karalności. Pierwotnym uchybieniem Sądu nie jest więc zastosowanie przepisu art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., ponieważ umorzenie postępowania było następstwem błędnego przyjęcia, że doszło do przedawnienia karalności czynów z pkt VIII i XVIII wyroku Sądu pierwszej instancji.

Jak trafnie podniósł prokurator w uzasadnieniu kasacji, uwadze Sądu Apelacyjnego w [...] uszła nowelizacja kodeksu karnego, która obowiązuje od dnia 2 marca 2016 r., w oparciu o którą terminy przedawnienia karalności czynów uległy wydłużeniu.

Z treści art. 102 k.k., znowelizowanego ustawą z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny (Dz. U z 2016 r., poz. 189) wynika, iż : „Jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie, karalność przestępstw określonych w art. 101 § 1 ustaje z upływem 10 lat, a w pozostałych wypadkach - z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu.” Z art. 2 owej nowelizacji wynika zaś, iż „do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął.” W kolejnym przepisie ustawodawca określił termin, w którym przedmiotowe zmiany wchodzi w życie, ustalając, iż ustawa ta wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia (Dz. U z dnia 16 lutego 2016 r.).

W rozpoznawanej sprawie na podstawie przepisów art. 101 i art. 102 k.k. w brzmieniu obowiązującym do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, nie nastąpiło przedawnienie karalności czynów z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zarzuconych oskarżonym G.K. i W.K., stąd też kwestię przedawnienia ich karalności należy oceniać według art. 101 i art. 102 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 2 marca 2016 r.

Zgodnie z art. 273 k.k. czyn ten zagrożony jest karą m.in. pozbawienia wolności do lat 2. Mając na uwadze treść art. 101 i 102 k.k. w brzmieniu do dnia 2 marca 2016 r., termin przedawnienia wynosił łącznie 10 lat. W niniejszej sprawie postanowienie o przedstawieniu zarzutów zostało przedstawione oskarżonym przed upływem 5 lat od daty popełnienia zarzucanych im czynów, a zatem, gdyby nie nastąpiła omawiana nowelizacja kodeksu karnego oraz pamiętając, iż oskarżenia G. i W.K. przypisanych im czynów dopuścili się w związku z art. 12 k.k., przedawnienie karalności nastąpiłoby w dniu 29 grudnia 2016 r. odnośnie do G.K. i 30 listopada 2016 r. odnośnie do W.K.. Wraz z wejściem w życie nowelizacji z dnia 15 stycznia 2016 r. termin przedawnienia karalności wymienionych czynów wydłużył się. Przypisane oskarżonym czyny z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. opisane w pkt VIII i XVIII wyroku Sądu Okręgowego w K. przedawnią się dopiero w dniu 29 grudnia 2021 r. wobec G.K. i w dniu 30 listopada 2021 r. wobec W.K.. Należy przy tym pamiętać, że w myśl art. 6 § 1 k.k. „czyn zabroniony uważa się za popełniony w czasie, w którym sprawca działał (...)”. W takiej sytuacji, zgodnie z poglądem utrwalonym w doktrynie i w judykaturze (por. wyroki Sądu Najwyższego m.in.: z dnia 7 maja 1976 r. II KR 69/79, OSNPG 1976, z. 11, poz. 95, z dnia 10 sierpnia 1988 r., V KRN 160/88, OSNPG 1989, z. 2, poz. 20, z dnia 29 stycznia 1992 r., II KRN 423/91, OSNKW 1992, z. 5-6, poz. 39, z dnia 15 kwietnia 2002 r., II KK 387/01, LEX nr 52943), za czas popełnienia przestępstw m.in. o charakterze ciągłym, traktować należy ostatni moment działania sprawcy, w tym czas dokonania ostatniego z czynów składających się na realizację przestępstwa ciągłego (stąd datyienne 29 grudnia i 30 listopada, skoro oskarżonemu G.K. zarzucono popełnienie czynu z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w okresie od dnia 18 grudnia 2003 r. do dnia 29 grudnia 2006 r., zaś W.K. w okresie od dnia 18 grudnia 2003 r. do dnia 30 listopada 2006 r.).

Z tych przyczyn czyny z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przypisane w pkt VIII i XVIII wyroku Sądu pierwszej instancji odpowiednio oskarżonym G.K. i W.K. nie uległy przedawnieniu, a podnoszony w tym zakresie zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego jest zasadny.

Zasadnym jest również zarzut z pkt 3 kasacji. Za prokuratorem powtórzyć należy, iż uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w [...] w

zakresie uchylenia wyroku Sądu Okręgowego w K. i umorzenia postępowania karnego w zakresie przypisanych oskarżonym G.K. i W.K. przestępstw z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z uwagi na przedawnienie ich karalności „zostało sporządzone w sposób odbiegający od obowiązujących w tym zakresie przepisów procedury karnej albowiem jest ono lakoniczne i nie odnosi się w sposób wnikliwy i wyczerpujący do kwestii umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonych: G.K. i W.K. (...) ograniczając się w zasadzie do jednego zdania, tj. iż czyny te uległy przedawnieniu, podobnie, jak w przypadku oskarżonego S.K., co do którego umorzono już postępowanie karne w pkt II zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K., nie precyzując przy tym w żaden sposób w jakiej dacie miałyby nastąpić przedawnienie karalności w/w czynów wobec oskarżonych G.K. i W.K., ani w żaden sposób nie odnosząc się do kwestii terminów przedawnienia wskazanych w nowelizacji kodeksu karnego obowiązującej od dnia 2 marca 2016 r., w sytuacji, gdy czyny przypisane tym oskarżonym, w odróżnieniu od czynu oskarżonego S.K. z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. nie uległy przedawnieniu przed dniem 2 marca 2016 r.” (k.8-9 kasacji). *De facto* brak uzasadnienia powyższej kwestii uniemożliwi poznanie toku rozumowania Sądu odwoławczego i argumentacji jaka legła u podstaw decyzji o umorzeniu postępowania karnego wobec obu oskarżonych. Odwoływanie się do sytuacji „podobnie jak w wypadku oskarżonego S.K. (punkt II zaskarżonego wyroku)” jest nieadekwatne do sytuacji procesowej G. i W.K., ponieważ w przypadku oskarżonego S.K. przestępstwo zostało popełnione w okresie od dnia 5 stycznia 2004 r. do dnia 30 września 2005 r., zatem do przedawnienia karalności doszło przed zmianą art. 102 k.k. Naruszenie przepisu art. 457 § 3 k.p.k. nie ma jednak zasadniczego znaczenia zważywszy na fakt, że pierwotnym powodem pociągającym za sobą konieczność uchylenia wyroku była obraza prawa materialnego, a także ze względu treść art. 537a k.p.k.

Stwierdzone uchybienia miały charakter rażący i ich istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku jest oczywisty.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uchylił pkt 3 i 8 zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] co do G.K. oraz W.K. i przekazał sprawę Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania we wskazanym zakresie. Przy

ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd względni powyższe uwagi i oceni sytuację oskarżonych zgodnie z obowiązującym prawem.

as

ał